

*Módní trendy jsou
skvělé. Zábavné.
Inspirativní. Nicméně
není nad schopnost
najít a udržet si
vlastní styl.*

Trendy

Když podrobíte pečlivé rešerši styl, kterým se oblékají géniové, závěr je překvapivý. Zjistíte, že to bývá převelice puristické a jednoduché.

Giorgio Armani a jeho černá trička, navy roláky a úzké kalhoty. Mark Zuckerberg – nenápadné, povětšinou šedé mikiny s kapucí. A nejde zapomenout na Steva Jobse v legendárním černém tričku se stojáčkem.

Takřka všichni návrháři mají jednoduchou základní uniformu. Lagerfeld přidal ještě kočku. A kočičí uniformu. Kdo by neznal doplňky Choupette! Nicméně třeba každodenní oblek jeho vlastní ikony Coco byl až nudně identický dekádu za dekádu.

Samozřejmě že se zmíněným lidem dostává kreativity, zvědavosti i peněz. A jistě to nejsou novodobí kněží striktního odpírání či záchrany ekosystému. Proč tedy? Z lenosti? Že nechtějí zatěžovat mozek zbytečným výběrem? Nebo se prostě jen definitivně zabydleli ve svém vlastním stylu a nemají nejmenší zájem hranici pohodlné jistoty přestoupit?

Kdyby podobně fungoval každý spotřebitel, mohly by to oděvní řetězce rovnou zabalit.

Žádná z mých kamarádek by neuměla strávit vlastní život v jedné mikče s kapucí, byť by jich vlastnila i milion. Na to jsme příliš... marnivé? Marnivost jistě nemá sympatické konotace. Možná spíš v módě jako takové hledáme víc než pohodlnost uniformy/uniformity. Přijmeme-li fakt, že vlastním oblečením vytváříme první, zásadní sdělení, pak i naše vlastní já může být barevné. Proměnlivé. A tvůrčí.

Pokud má člověk možnost vybrat si ze dvou tří možností, jde to snadno a negeneruje se zbytečný stres. Pokud je možností nepřeborně množství, vytváří se při výběru nepohodlí a tlak a může dojít až ke kolapsu systému. Typickým příkladem je dítě v hračkářství. Když ví, že může vybírat mezi legem a panenkou, už si jedno prostě vybere. Když ho zahlítíte nekonečnými možnostmi, bude zmateně pobíhat po obchodě sem a tam, brát do ruky různé hračky a zase je vracet zpátky a nakonec to většinou skončí pláčem. Prostě neví co by. Možná je to zcela stejné i v dospělém věku. Ráno vstanete, vejdete do přeplněné šatny, která hýří desítkami nejrůznějších stylů a barev oblečení, bezradně se v tom přehrabujete. A? Vezmete si zase ty malé černé, ve kterých je vám nakonec stejně nejlíp.

***Jsme marnivé?
Možná spíš
v módě
jako takové
hledáme víc
než pohodlnost
uniformy/
uniformity.***

***Přijetím
jistého druhu
oblečení se
jednotlivec
zařadí. Přijme
nevyslovený,
takřka kastovní
systém...***

Pevně doufám, jak se vžíváme do doby postpostmoderny, že ji bude provázet ne extrém opačný, tedy konec konzumu, ale vědomé užívání možností. Že přestaneme zaplňovat smetiště efemérními kusy masové výroby.

Myslím, že je nesmírně důležité vedle vlastního stylu nastavit i vlastní cenu. Nebýt pouhou komoditou pro marketing slovných značek či řetězců obchodních center. Síla vlastní identity by neměla být závislá na image konkrétních produktů. Tedy pokud člověk aspoň trochu myslí...

Když si vybavuji vlastní pokusy, nejbizarnější patří do dob na Akademickém gymnáziu Štěpánská (schválně uvádím ono spojení „akademické gymnázium“, aby zcela jasně byla vidět vlastní vychýlenost role, do cirkusu bych se tenkrát hodila mnohem víc...). V době, kdy jsem byla jeho studentkou a všichni ode mě očekávali vědeckou kariéru, začaly

Prahou jezdit první mercedesy a porsche. A já tak úplně nevěděla, kteří ti kluci mě baví víc. Zda majitelé těžkých klíčků od limuzíny, nebo zakladatelé nezávislých týdeníků. Když mě můj tatínek jednou potkal ne ve vytahané černé košili se spartami v kapse, ale v červeném upnutém kostýmku s minisukní a vyčesanou patkou do tvaru ploutve, skoro mě nepoznal. Zděsil se. Pochopitelně. Jasně že chtěl zpátky tu intelektuálku v černých hadrech, která ve volných večerech pateticky recitovala Verlaina nebo Préverta. Dlouho mu trvalo, než se smířil, že každá žena má mnoho poloh, nespočet výrazů a celou řadu rolí. A že právě možnost přeskakovat z jedné ulity do druhé těší náš každoden, byť bychom stokrát byly obviněné z té pofiderní marnivosti.

Řekněme, že přijetím jistého druhu oblečení se jednotlivec zařadí. Přijme nevyslovený, takřka kastovní systém. Společnost kolem módních časopisů a blogů je právě kastováním takřka pověstná. Kdybyste ty nejmódnější ikony světových fashion weeků postavili na nádraží v Kolíně, místní pokladní volá okamžitě na psychiatrii. Mne ten svět ale nesmírně baví. Každým dnem mi dokazuje svobodu. Vše je dovoleno. Jen, kdykoli se takzvaně inspirujeme, nebo dokonce vědomě kopírujeme, není od věci si uvědomit, že zároveň přijímáme do jisté míry podřazené postavení. Už jen nákupem ikonické kabelky se řadíme do jiné party, než když si necháme tašku vyrobit podle vlastního návrhu. Smutek, což? Pevně doufám, že nikomu k životu nestačí pouhá ješitnost. Zároveň by ale

**Začne být
i zapřisáhlá
pacifistka rázná
a vojensky
maskulinní,
bude-li rok trávit
v uniformě?**

bylo povrchní, možná i hloupé, zkrášlování a seberealizaci jednotlivce v rámci oblečení zatracovat nebo banalizovat.

Když jsem utekla z první vysoké školy a šla dělat hostesku do restaurace Parnas, musím přiznat, že jsem už po měsíci mluvila identickým žargonem jako místní číšník i barman. Neumím si to dnes jasně vybavit a nechci lhát, ale možná jsem prošla i jistou změnou chování a jednání. Člověk je tvor stádní a rád zapadne. Byť by stokrát tvrdil opak.

Jak moc nás tedy definuje oblečení? Začne být i zapřisáhlá pacifistka rázná, striktní a vojensky maskulinní, bude-li rok trávit v uniformě?

Pygmalion je přece krásným úkazem, jak nový oděv způsobí nový druh jednání. V rámci nevědecké reflexe nelze, i v „pouhé“ módní knížce, nezmínit Rolanda Barthesa. Bard komunikace upozorňuje na nutnost rozlišení, jak je móda popisována, příkladně v časopisech, a jak je používána reálnými osobami. Barthes pojmenovává znaky a symboly, které o postavení ve společnosti v prvním plánu vypovídají. Kabelkou Birkin počínaje přes martensky až po indické zavazovací

kalhoty a prstové boty.

Nesmírně zajímavé je sledovat, která módní paradigmatata vyžaduje ta která víra a proč. Za zmínku také stojí, jak moc nás formují snad ani neprožité vzpomínky generací předchozích. Neumím si představit jakéhokoli mladého chlapce, že by v Itálii pozval na rande dívku, když má na hlavě černý šátek. Přitom mu třeba nikdy nikdo nic neřekl. Nemá zkušenost ani sdělení. Jen znak je tak silný, že asociuje prožité minulými generacemi.

Jestli mi někdy nějaké sousloví bylo z duše protivné, pak „módní diktát“. Média i sociální sítě jsou ho plné. Jen, jedinec má velmi málo skutečné svobody. Tak asi stojí za to si alespoň s „hadrama občas hrát“. Neposlouchat.

**Jestli mi
někdy nějaké
sousloví bylo
z duše protivné,
pak „módní
diktát“. Média
i sociální sítě
jsou ho plné.**

Ačkoli byste měla v první řadě následovat své instinkty, styl a vkus, existují jakési „základní kameny“ šatníku, který je chytrý svou variabilitou, šik svou lehkostí, sexy rafinovaností a zábavný svým espretem. Představujeme vám dvacítku věcí, které by v něm neměly chybět.

TOP

20

1 MALÉ ČERNÉ

Little black dress neboli malé černé koktejlky jsou půvabné, elegantní a nesmrtelné. Svůj prapůvod mají ve Francii a říká se, že vůbec první model ušila Coco Chanel. Světového věhlasu jim pak dodala herečka Audrey Hepburn, která v nich snídala u Tiffanyho.

Georgia Alice

Roland Mouret

Oscar de la Renta

Jason Wu

Zara

Marchesa

JAKÉ MALÉ ČERNÉ VYBRAT? Ideální je splývavý nemačkový materiál. Efektní jsou látky s lesklým povrchem nebo variace lesku a matu. Stříh šatů by měl lichořit vaší postavě. Povolen je zajímavý výstřih. V jednoduchosti je krása a síla, proto by měly být malé černé bez přehnaných zdobných prvků. Zachrání nás ve chvílích, kdy nebudeme vědět, co si máme obléci. Jejich genialita tkví v univerzálnosti, ale díky nepřebornému výběru v nich budete osobitá.

Christian Louboutin

Mango

Dolce & Gabbana

Oscar de la Renta